

Sygn. akt II UK 79/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku T. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 1 października 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2012 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. z dnia 30 listopada 2011 r. - w sprawie o emeryturę – zmieniał zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego - art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t.: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), § 2 ust. 1 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz.U. Nr 8, poz. 43) oraz prawa procesowego – art. 382 k.p.c. w związku z art. 328 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. W ocenie ubezpieczonego za przyjęciem skargi kasacyjnej do

rozpoznania przemawia to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona bowiem zaskarżony wyrok został wydany z rażącym naruszeniem wyżej wskazanych przepisów.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z przepisu art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz. 670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy skarga jest oczywiście uzasadniona (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażące i od razu dostrzegalne, uwidoczniające się bez głębszej analizy naruszenie prawa wyrażające się w sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Tę ostatnią okoliczność Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może ją także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając skargę kasacyjną Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie jej do rozpoznania. Powołane w skardze kasacyjnej argumenty prawne w istocie stanowią polemikę z ustalonym stanem faktycznym w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji. Skarżący powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie, obowiązany był wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, widocznego „od razu” przy

wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49). Skarżący oczywistość naruszenia art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych sprowadza do kwestii ocennych, skoro naruszenie wyżej powołanych przepisów przez Sąd drugiej instancji utożsamia z błędną oceną prawną. Odmienna ocena okoliczności faktycznych nie może być uzasadnieniem dla wykazania oczywistości naruszenia powołanych w skardze przepisów.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy nie dopatrując się też nieważności postępowania - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw